

HANNA JANUSZEWSKA

Dal

Czasem , gdy wstać mi się nie chce,
bo świt jest szary i zimny,
to chciałbym, wiecie, zbudzić się,
choćby na krótko kimś innym.

Miałbym kudłaty, rudy łeb,
nie blond jak jakiś kurczak,
płynąłbym łajbą piracką het
banderą wicher by furczał!

A na banderze: czaszka i
na krzyż piszczele dwa gnaty,
i ta bandera tłukłaby
nad moim łbem kudłatym.

Nikt by nie wołał: "Sprzątnij!", "Wróć!",
"Włóż sweter!", "Weź ciepły szalik!"
Po oceanach mógłbym pruć
wciąż dalej, dalej, dalej.

Ciałbym cyklony rufą w pół,
bez szala i rozpięty,
i wicher by mi skórę tłukł
od szyi aż po pępek.

Ster bym obracał rwać przez szkwał,
aż łapy bym zakrwawił.
Lecz z łap skrwawionych bym się śmiał
i strachem bym się bawił.

I pchałbym się pod szum, pod wiatr,
wciąż naprzód, wciąż donikąd,
w nieznany świat, w daleki świat
z burzami i z muzyką.

Lecz budzik (szelma wie, co mus!)
wdarłby się w dziki cyklon.
Wtedy bym szybko zmienił kurs
w siebie z powrotem wniknął.

Więc oczy bym otworzył i
zobaczył to, co zawsze:
podłogę, okno, szafę, drzwi,

codzienne, zwykłe, nasze.

Wtedy już mógłbym szybko wstać,
wypić codzienne mleko,
lecz musiałbym się cicho śmiać,
jak ktoś, co był daleko.

A potem wdziałbym sweter (niech!),
wzjąłbym ten głupi szalik,
bo wszystko nic i pusty śmiech,
gdy się przybywa z dali.